

Poängen med studier av Alice Baileys böcker

Alice Baileys böcker har genom åren fått ett solitt rykte om sig att vara svårbegripliga och mycket abstrakta. Att de egentligen kräver en skarpslipad akademiskt skolad intelligens för att vara njutbara. Och dessutom finns det tendenser att börja betrakta dem som ögamlaö och därmed överspelade i den mening som det mesta blir överspelat i vår tid av rastlöst hastande från den ena nymodigheten till den andra oavsett om det gäller prylar eller tankar.

Men detta sätt att uppfatta Bailey bygger på ett missförstånd som lätt uppkommer i en tid som vår. Vi lever ju i en epok med en mycket påtaglig klyfta mellan intellektets värld och känslornas och intuitionens värld. Representanterna för intellektets värld är ofta skarpt kritiska eller direkt förlöjligande i sitt tonfall mot sådant som de uppfattar som irrationella flummerier och omotiverad tro på sådant som inte är bevisat eller tros vara omöjligt att bevisa. Nyateister som Richard Dawkins och Christopher Hitchens uppvisar t.ex. en dylik hållning i den moderna debatten om tro och vetande.

Den här sortens polarisering har en tendens att tvinga fram ett antingen-eller-perspektiv. Antingen sällar man sig till ett synsätt som framställs som ett säkert tecken på att man är klok och med sin tid, och som innebär att man bör nedvärdera andlighet och intuition och betrakta det som en kvarleva från en förmodern tid som fortfarande har attraktionskraft på en del måttligt begåvade och nervsvaga människor som behöver tröst av allehanda andliga och religiösa illusioner för att de inte klarar av att acceptera det vetenskapliga faktum att tillvaron är uppkommen av en (måhända lycklig) slump och saknar högre mening. Eller så drabbas man av mer eller mindre intensivt förakt för dessa uppfattningar och deras företrädare och i ren protest släpper man sin intellektuella urskillningsförmåga och kastar sig huvudstupa in i en värld av allehanda andliga spekulationer och fantasier.

I en värld präglad av denna polarisering har Bailey en tendens att så att säga hamna mellan stolarna. De sekulariserade intellektdyrkarna tycker förstås att hela lärosystemet är suspekt och otrovärdigt, och kommer fram till denna slutsats utan att besvara sig med några ingående studier. Medan företrädare för känslö- och intuitionsfalangen har en tendens att tycka att materialet inte är lättsmält nog. Det kräver rejäl eftertanke, och det känns i den aktuella atmosfären nästan som att öflörta med fiendenö.

Det speciella med Bailey är emellertid att trots att hennes verk kan göra intryck av att i huvudsak handla om högst svårbegripliga, i omoderna begrepp uttryckta, utomordentligt intelligenskrävande och teoretiskt avancerade andliga abstraktioner med oklar praktisk tillämpning så är hela tankesystemet ett slags rebus som ytterst få lyckas lösa direkt. Idén är nämligen att man skall ge sig förutsättningslöst i kast med tankesystemet ifråga och verkligen försöka få grepp om det. Och det innebär att man måste brottas med det, och då dras in i den underbara blandning av inspirerad och närmast euforiskt klargörande förståelse och egna irriterade invändningar och missförstånd och känslor av otillräcklighet som nästan alltid möter den som på allvar studerar Bailey.

Under den här perioden gäller det att inte ge upp. Det är det viktiga. Det gäller att inse att man går ett slags självpåtagen kurs som så småningom kommer att leda till att man löser rebusen, dvs. fattar den för en själv högst personliga och praktiska poängen med ens intensiva och påfrestande studier av dessa blå böcker. Poängen med böckerna är alltså inte att man skall bli en teoretiskt fullfjädrad expert på tankesystemet i fråga utan att man med dess hjälp skall hitta fram till en klar intuitiv och praktisk insikt om sin egen andliga natur och bestämmelse.

Att födas som människa innebär ju att man från början utsätts för en utomordentligt stark kollektiv indoktrineringsprocess där man sveps in ó ja i det närmaste marinerad ó i de föreställningar som förespråkas i den kultur där man har hamnat. En process som i de allra flesta fall får till resultat att kontakten med den levande inre andliga sanningen om ens egen och alla människors andliga natur försvagas så radikalt att man låter sig villigt stängas in i en bunker av materialistisk, intellektuell fyrkantighet måhända också dekorerad med maktlösa andliga fantasier sprungna ur teologiskt stelnade religioners föreställningsvärldar.

Alla som dras till studier av Bailey har förstås redan på ett eller annat sätt börjat arbeta på sin egen andliga uppvaknandeprocess ur detta mörka kollektiva bunkertillstånd. Men om man tar sig an Baileys tankesystem på fullt allvar så är det alldeles klart att det har potentialen att fokusera och stärka ens andliga inre arbete så till den grad att man kan göra det genombrott i klarhet och insikt som gör att man börjar ta sig upp på det som Bailey kallar lärjungaskapets väg.

Och detta handlar alltså inte om att träda fram som en teoretisk expert på esoterisk filosofi och kosmologi. Nej det centrala är att man inte bara börjar få medveten kontakt med sin själ utan att denna kontakt blir tillräckligt stark för att sätta en praktisk prägel på ens liv. Andligheten upphör att vara något privat, som man sysslar med för att putsa på sin karaktär eller stärka sitt hopp om ett liv efter döden eller något i den stilen, och blir något som måste omsättas i praktiken till nytta och glädje för andra.

Och när man väl tagit sina första stapplande steg på lärjungaskapets väg så fortsätter vandrigen bl.a. genom att man successivt upptäcker sin själgrupp samtidigt som ens medvetenhet klarnar om vilket konkret och ashramförankrat projekt som man tillsammans med denna grupp förväntas manifesteras och framgångsrikt driva. Detta är alltså den synnerligen konkreta och praktiska utveckling som intensiva studier av Bailey materialet kan katalysera och stödja.

Lärjungaskap i den nya tidsåldern, vars första del nu publiceras på svenska, är den bok av Alice Bailey som tydligast klargör detta faktum. Den erbjuder något helt nytt jämfört med de tidigare publicerade böckerna. I centrum står nämligen en alldeles konkret grupp bestående av drygt 40 personer som får personlig undervisning av Mästaren Djwhal Khul, dvs. Tibetanen. Medlemmarna i denna grupp har genom sina liv och sina studier kommit till den punkt i sin personliga utveckling då de kan bli accepterade lärjungar. Då andligheten blir något praktiskt. En fråga om att tillsammans med andra andligt vakna medmänniskor arbeta för en värld som gör människans gudomliga natur och ursprung rättvisa.